

- det, hvori Summen af disse Indtægter staar til den hele Embeds- og Bestillingsindtægt.
4. Paa samme Maade nedfattes Dyrtidstillæget i Forhold til den Del af Embeds- og Bestillingsmænds Indtægt, som udredes af samlede, til Administrationens Raadighed stillede Summer. Den, der udelukkende lønnes af flige Summer, faar saaledes intet Dyrtidstillæg efter nærværende Regler. Herfra undtages dog Expeditionsekretærhonorarer og andre lignende Honorarer, der udredes af samlede Summer, men hvis Størrelse er fastsat ved særlig Lov eller Finantsloven, idet disse Honorarer ved Beregning af Dyrtidstillæg behandles ganske som lovbestemte Lønninger.
 5. Forener Nogen flere af Statskassen eller af særlige i Finantsloven opførte Fonds lønmede Embeder eller Bestillinger, beregnes Dyrtidstillæget af hans samlede Indtægter, men udredes forholdsvis af de vedkommende Konti.
 6. Midlertidig Konstitution i ledigt Embede eller Bestilling (jfr. Lov af 26de Marts 1870 § 6, 3die Stykke) giver ikke Afgang til Dyrtidstillæg, beregnet af det for saadan Funktion tilstaaende Honorar. Men er en Embeds- og Bestillingsmand konstitueret i andet Embede eller Bestilling (jfr. Lov af 26de Marts 1870 § 6, 2det Stykke), nyder han det Dyrtidstillæg, der vilde have tilkommet ham i hans faste Stilling, forsaavidt hans samlede Indtægt under Konstitutionen ikke derved bringes til at overstige 4,400 Kroner aarlig.
Forsaavidt derimod Embeder og Bestillinger efter de for de paagjældende Administrationsgrene gjældende Regler for kortere eller længere Tid skulle bestyres ved Konstitution, saaledes at de konstituerede oppebære fuld Lønning, behandles disse med Hensyn til Dyrtidstillæg som fast Ansatte.
 7. Lantidme, Kontorholds- og Befordringsvederlag, Hesteholds-, Opholds- og Dagpenge samt andre lignende Godtgjørelser for særlige ved Tjenesten foranledigede Udgifter blive i ingen Henseende at tage i Betragtning ved Tilstaaelsen af Dyrtidstillæg.
 8. Den, der, efterat Finantsloven er udkommen, indtræder i Statsjenssten som Embeds- eller Bestillingsmand, erholder intet Dyrtidstillæg. For den, der ved Forslyttelse, Dptrykning

eller Alderstillæg opnaar højere Løn — heri Dyrtidstillæg efter denne Lov iberegnet — affortes i dette Halvdelen af den beregnede Lønningsforbedring.

9. Det pensionsberettigede Embedsmænd tilstaaede Dyrtidstillæg behandles ved Pensionsberegning som uvis Indtægt (jfr. Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 4 Nr. 3 og af 24de Februar 1858 § 5 Nr. 3), men skal ikke tages i Betragtning med Hensyn til pligtig Enkeforsørgelse. Heller ikke skal Dyrtidstillæget tages i Betragtning ved Bestillingsmænds pligtige Alderdoms- og Enkeforsørgelse.
10. Opgjørelse af, hvad Embeds- og Bestillingsmænds samlede Indtægt efter Nr. 1 kan ansættes til, saavel som af de dem efter denne Bevilling tilkommende Dyrtidstillæg, bliver, inden nogen Anvisning kan finde Sted, at forelægge Finantsministeren, hvorhos denne bemyndiges til at afgjøre alle i Anledning af denne Bevillings Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, uden at Fortolkningen af vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand kan gøres til Gjenstand for Rettergang.

Formanden: Som ærede Medlemmer ville se, gaar Vædringsforlaget ud paa, at der sættes et andet Lovforslag istedetfor det oversendte. Det er et samlet Vædringsforslag der foreligger; det vil saaledes blive afstemt først som Vædringsforslag, og, hvis det vedtages, vil der blive stemt over, om det saaledes affattede Lovforslag skal fastholdes som saadant.

Jeg sætter Lovforslagets Indhold og det stillede Vædringsforslag under Forhandling.

Andre: I Henshold til mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling har jeg i Forbindelse med flere tilstedeværende Medlemmer af Lønningsudvalget tilladt mig at stille det dengang bebudede Vædringsforslag. Det vil ses, at det er aldeles nøiagtigt et Dptryk af, hvad der sidste Aar blev vedtaget paa Finantsloven med alle dets Mangler og, jeg kan tilføje, med dets Urimeligheder. Jeg har nemlig troet, at det Væsentligste for den Stilling, som man ønskede at indtage, var, at der aldeles ingen Rettelser blev foretaget, ikke en Løddel, ikke en Feil blev forrigeret i den i Finantsloven for 1879—80 indeholdte Bestemmelse. Smidlertid skal det jo villigen indrømmes, at for en streng Kritik kan man sige, at der endog saa er en besynderlig Urimelighed tilstede. Forslaget tager nemlig, som